

[Justitsministeren.]

saa lidt som der af det offentlige kan stilles Midler til Raadighed til Fyldestgørelse af disse Formaal. Henstand maa da antages efter denne Lov at blive en Undtagelse, særlig efter at det er oplyst fra Kreditforeningernes Side, at de næppe vil kunne opfylde alle Ønsker om Henstand eller blot i videre Omfang Ønsker om Henstand. Men i øvrigt maa enhver Kreditor eller Kreditinstitution selv tage Ansvaret for, hvorvidt han eller den er økonomisk set i Stand til ved egne Midler at opfylde Ønskerne om Henstand, og i hvert Fald tør man ikke se bort fra, at der kan være Tale om Henstand i en Række Tilfælde, hvor det drejer sig om sekundære Panthavere.

Folketinget har efter en Udvalgsbehandling vedtaget Lovforslaget i den nu foreliggende Skikkelse. Jeg skal tillade mig at anbefale det til hurtig og velvillig Behandling i det høje Landsting.

Jensen-Aale: Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Jefsen Christensen: Det fremgik af den højtærede Ministers Forelæggelsestale, at Lovforslaget var fremkommet efter en Henvendelse fra Landbrugsraadet til Ministeriet med Henviisning til, at det sidste Aars vanskelige Høst havde afstedkommet Betalingsvanskeligheder for en Række Landmænd, og at det derfor var nødvendigt at træffe Foranstaltninger til Afbødning af disse. Jeg kan ikke rigtig tænke mig, at Landbrugsraadet har fremsat Ønske om en Afhjælpning paa den Maade, det her foreslaas, for der ligger jo i Lovforslagets Fremsættelse en Erkendelse af, at Vanskelighederne er der, men der ligger ikke i Lovforslaget tilstrækkelig Vilje fra Regeringens Side til at afhøde disse Vanskeligheder. Det, der i Lovforslaget foreslaas, er i Virkeligheden i Spørgsmaalet om Afbødning af Vanskelighederne det samme som at lade Sorteper gaa videre til Kreditinstitutionerne, der siger, at de ikke har Midler til Raadighed til at give denne Terminshenstand. Dette har Kreditforeningerne aabent givet Udtryk for i en Henvendelse til Regering og Rigsdag, og jeg er ganske sikker paa, at sekundære Panthavere med Kaution, Sparekasser og Banker, i endnu mindre Grad — særlig da Sparekasserne — er i Besiddelse af likvide Midler til Støtte for den Foranstaltning, som her foreslaas. Derfor er

det med noget blandede Følelser, mit Parti deltager i Diskussionen om det foreliggende Lovforslag, idet vi paa Forhaand maa vide — det fandt ogsaa Udtryk i Justitsministerens Fremsættelsestale —, at det vil blive en stor Op-gave for Kreditinstitutionerne at vælge og vrage paa den rigtige Maade, og at det vil volde betydelige Vanskeligheder for dem at administrere de Bestemmelser, der her gennemføres; det vil ogsaa volde Skuffelse for en hel Del Landmænd, idet de ikke vil kunne opnaa en Lempelse, fordi man mangler Midler dertil. Men jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om der eventuelt ved en Behandling af Sagen i et Udvalg vil kunne opnaas noget i Retning af, at Regeringen vil overveje at stille Midler til Raadighed for Pengeinstitutionerne til Ydelse af den Henstand, her er Tale om. For saa vidt Svaret maatte blive et absolut Nej, er der ikke noget Ønske fra vor Side om at faa Sagen i Udvalg. Kan der derimod stilles i Udsigt, at vi kan forhandle om en Eventualitet i saa Henseende, vil jeg tillade mig at foreslaa Nedsættelse af et Udvalg.

Lange: Det er beklageligt, at vi atter staar over for at skulle lovgive paa dette Omraade, og man havde egentlig ogsaa det Indtryk af den højtærede Justitsministers Tale, at det ikke var med stor Glæde, han forelagde dette Lovforslag. Jeg mener, det er saa meget mere beklageligt, som man i Virkeligheden slet ikke kan hjælpe Landbruget ved en Lovgivning som den, man her har været inde paa, og som man nu atter vil forsøge. Alle Partier har jo paa et vist Tidspunkt været enige om, at man ikke mere kunde følge den Vej. Nu skal jeg erkende, at der i Forholdene sidste Aar foreligger en ekstraordinær Begrundelse for, at man alligevel kan tænke sig at fortsætte med denne Lovgivning, idet den ringe Høst, der har været i store Dele af Landet, naturligvis nok kunde siges at give en ekstraordinær Begrundelse derfor. Forhaabentlig vil en saa ringe Høst ikke gentages i Aar eller i de kommende Aar.

Men saa meget mere uheldigt er det, at der, naar der foreligger ekstraordinær Grund til at gaa denne Vej, forelægges et Lovforslag, som i Virkeligheden slet ikke vil faa nogen Betydning, for man kan ikke hjælpe Debitorerne ved at bringe Kreditorerne i Vanskeligheder. Jeg kan ikke se — i hvert Fald indtil nu —, at dette Lovforslag kan faa anden Betydning